

X, appellant in het principaal appel, geïntimeerde in het incidenteel appel, proc. Jhr. Mr. J. C. Stoop,

tegen

Y, geïntimeerde in het principaal appel, appellante in het incidenteel appel, proc. Mr. W. Brouwer.

O. ten aanzien van het recht:

In het incidenteel appel

De vrouw komt tegen het vonnis op met één grief zakelijk er op neer komend dat de Rb. de man in zijn bij dupliek ingestelde vordering betreffende het huurrecht van de echtelijke woning niet ontvankelijk had moeten verklaren.

Het Hof zal het incidenteel appel als zijnde van de verste strekking het eerst behandelen.

In het incidenteel appel

In de toelichting op deze grief stelt de vrouw dat de op art. 1623g lid 5 BW gegronde vordering tot bepaling wie van de echtgenoten de huurder van de woonruimte zal zijn bij wijze van eis in reconventie, dus bij conclusie van antwoord, moet worden ingesteld.

Deze eis stelt de wet niet. Deze vordering vertoont immers zoveel overeenstemming met de in art. 824 Rv genoemde nevenvorderingen dat moet worden aangenomen dat deze vordering op gelijke wijze als die nevenvorderingen kan worden ingesteld. Dit brengt mee dat deze vordering, zoals in de rechtspraak wordt aanvaard, niet alleen bij conclusie van antwoord, maar ook bij conclusie van dupliek kan worden ingesteld. Voor wat het laatste betreft dient uiteraard te gelden dat de wederpartij niet in zijn processuele belangen wordt geschaad, dan wel het geding niet onredelijk wordt vertraagd. Dit is i.c. niet het geval. Immers had de man reeds bij conclusie van antwoord doen zeggen dat aan hem het huurrecht van de echtelijke woning moest worden toegekend en heeft de rechtstrijd tussen op. in eerste aanleg zich uitsluitend beperkt tot de vraag, aan wie van de echtgenoten het huurrecht moet worden toegewezen.

Het incidenteel appel moet dus worden verworpen.

Verwerpt het appel.

Nr. 289

ARR.-RECHTBANK ARNHEM

(Strafkamer)

3 december 1982.

(Mr. Feilt, Zwijnenburg, Dik).

Ontbreken van de noodzakelijke lichamelijke gesteldheid als bedoeld in art. 11 RVV.

(RVV art. 11)

Het bewezenverklaarde levert op de overtreding:

„overtreding van de gedragsregel vastgesteld bij art. 11 RVV”; strafbaar gesteld bij art. 139 van dat Reglement.

De Rb. verwerpt het verweer van verdachte, dat hij op de in de telastelegging genoemde datum de noodzakelijke lichamelijke gesteldheid die tot het goed besturen van een motorrijtuig vereist is, wel bezat.

De Rb. is van oordeel dat de eisen van het wegverkeer en de bedoeling van de verkeerswetgever meebrengen dat bij een lichamelijke gesteldheid als de onderhavige (verdichtes rechter onderbeen zat vanaf de rechterknie tot en met de voet in het gips. *Red.*) geen sprake is van een goed besturen van het motorrijtuig en derhalve de noodzakelijke lichamelijke gesteldheid daartoe ontbreekt.

Nr. 290

ARR.-RECHTBANK DORDRECHT

(President)

24 augustus 1982.

(Mr. Mijs).

Weigering van verzoek tot tenuitvoerlegging van in buitenland gedane scheidsrechterlijke uitspraak.

Verzoek geweigerd op grond dat uit de overgelegde stukken niet blijkt, dat de gerequesteerde zich bij schriftelijke overeenkomst heeft verbonden om geschil met verzoekster aan een uitspraak van scheidsmannen te onderwerpen, en evenmin, dat gerequesteerde met verzoekster enige overeenkomst is aangegaan. Ingeval arbiters dienaangaande een andere opvatting hadden, dan had dit uit hun uitspraak moeten blijken.

(Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gesloten te New York op 10 juni 1958, art. V)

Gezien het verzoekschrift van de rechtspersoon naar het recht van de Staat New York (NASL Marketing Inc., gevestigd en kantoorhoudende te New York, USA, proc. Mr. E. D. Rentema, strekkende tot het verkrijgen van verlof tot tenuitvoerlegging in Nederland van de scheidsrechterlijke uitspraak van 5 en 11 mei 1982 van de Commercial Arbitration Tribunal te New York, USA, bestaande uit Mr. Leon Waxler, Mr. Henry Heyman, en Mr. Kurt J. Wolff, gewezen in het geschil tussen verzoekster enerzijds en a. de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Admiral International Marketing en Trading BV, gevestigd en kantoorhoudende te Dordrecht, en b. de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Friesland-Eurosport BV, gevestigd en kantoorhoudende te Dordrecht, anderzijds;

Gelet op het p.-v. van het ingevolge onze tus-

senbeschikking van 19 juli 1982 bepaalde verhoor, (...)

Overwegende:

Tijdens vorenbedoeld verhoor heeft verzoekster NASL verzocht de behandeling van de zaak tegen gerequesteerde Admiral te schorsen, daar deze inmiddels in staat van faillissement is verklaard.

Gezien de art. 28 e.o. 29 Fw dient de behandeling van het verzoek inderdaad te worden geschorst voor zover het gericht is tegen Admiral.

Ten aanzien van gerequesteerde Frisol-Eurosport heeft NASL onder overlegging van enige producties gepersisterd bij het verzoekschrift.

Frisol-Eurosport heeft onder overlegging van een productie verzocht het inleidend verzoek van NASL af te wijzen, met een beroep o.m. op de art. II en V Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken (Verdrag van New York), stellende dat zij zich niet heeft verbonden tot arbitrage en dat zij ook geen partij is geweest bij de aan de arbitrage ten grondslag liggende overeenkomst.

Wij zijn van oordeel, dat Frisol-Eurosport terecht bezwaar maakt tegen het verzoek tot verlof voor tenuitvoerlegging van de onderhavige scheidsrechterlijke uitspraak en dat dit verlof derhalve dient te worden geweigerd.

Bij het verhoor is als onweersproken vast komen te staan, dat het overleg over de te sluiten licentie-overeenkomst met compromissoir beding, die heeft geleid tot de arbitrage, wel is gevoerd door NASL enerzijds en Frisol-Eurosport anderzijds, doch dat kort voor het definitief aangaan en ondertekenen van de overeenkomst op 10 jan. 1981 Frisol-Eurosport aan NASL heeft medegedeeld dat niet zij, maar Admiral zou optreden als haar wederpartij. NASL heeft dit geaccepteerd en haar president heeft eigenhandig in de schriftelijke overeenkomst tekens de naam „Frisol-Eurosport” doorgeschild en vervangen door „Admiral International Marketing and Trading”.

Toentertijd was Admiral nog een in het Handelsregister te Dordrecht ingeschreven vennootschap onder firma, met als vennoten De Riede Holland Investments BV en R. A. H. W. Voogdgeeft, en als zodanig bekwaam de overeenkomst aan te gaan. Inmiddels is Admiral een b.v.m.b.a. geworden, die is getreden in de rechten en verplichtingen van de vennootschap onder firma. De overeenkomst is door Admiral en niet door Frisol-Eurosport getekend.

Aldus is wat betreft Frisol-Eurosport niet voldaan aan het vereiste van art. V lid 1 sub a en c, jo art. II leden 1 en 2 van vorenbedoeld Verdrag. Frisol-Eurosport immers heeft zich niet bij schriftelijke overeenkomst verbonden enig geschil met NASL aan een uitspraak van scheidsmannen te onderwerpen en zij is zelfs in het geheel geen overeenkomst met NASL aangegaan. Daarvan blijkt althans niet uit de ons ingevolge art. IV Verdrag overgelegde stukken.

Het kan zijn, dat arbiters goede gronden heb-

ben gehad om Frisol-Eurosport toch mede als contracts- en procespartij te beschouwen, doch dan had tenminste uit hun uitspraak moeten blijken, dat de desbetreffende overweging in overeenstemming is met vorenbedoelde verdragsbepalingen.

Beschikkende:

Schorsen de behandeling van het verzoekschrift, voor zover gericht tegen gerequesteerde Admiral;

Weigeren het verzoek tot verlof voor tenuitvoerlegging in Nederland van voormelde scheidsrechterlijke uitspraak, voor zover gericht tegen gerequesteerde Frisol-Eurosport;

Nr. 291

ARR.-RECIJTBANK 's-GRAVENHAGE

(Raadkamer)

26 oktober 1982.

(Mrs. Stolk, Dekker, Groen)

De R-C kan in het belang van het onderzoek onverwijld beperkingen opleggen aan een voorlopig gehechte. Hij is niet gehouden de verdachte en de raadsman vooraf daarover te horen.

(Invoeringswet Strafvordering art. 225)

Gezien een bezwaarschrift ingediend door de verdachte C.M.D., strekkende tot opheffing van de aan haar bij bevel van de R-C voor strafzaken d.d. 11 okt. 1982 tijdens voorlopige hechtenis opgelegde beperkende maatregelen (alle beperkingen), althans tot opheffing van een deel daarvan;

O., dat het bezwaar is gegrond op de stelling dat de R-C in redelijkheid na afweging van de terzake in aanmerking komende belangen niet tot het gewraakte bevel heeft kunnen komen;

O. dat als belangrijkste grief te dier zake is aangevoerd, dat het bevel beperkingen op onzorgvuldige wijze, althans in strijd met beginselen van een goede proces-orde is gegeven, aangezien verdachte en de raadsman niet vooraf daarop door de R-C zijn gehoord;

O., dat het bevel niet op een vordering van de OvJ, waarop verdachte en de raadsman zouden moeten worden gehoord, is gegeven en dat ook overigens het horen van de verdachte en de raadsman op een te geven bevel niet bij enige wettelijke bepaling uitdrukkelijk is voorgeschreven;

O., dat het bevel beperkingen tijdens voorlopige hechtenis zijn wettelijke grondslag vindt in art. 225 van de wet van 29 juni 1925, Stb. 308, tot invoering van het Wetboek van Strafvordering, volgens welk artikel maatregelen in het belang van het onderzoek tijdens het gerechtelijk vooronderzoek door de R-C worden bevolen;

dat volgens genoemd wetsartikel de verdachte tegen zodanig bevel een bezwaarschrift kan indienen bij de Rb. en in dat geval het bevel in afwachting van de rechterlijke beslissing niet